

Розділ ПЕРШИЙ

Цей покидьок знову від мене тікав.

Крізь гілля дерев було видно, як Кой із компанією здійсмають фонтани піску, відштовхуючи суденце від берега. Ялик ковзнув на воду, і я помчала швидше, перестрибуючи босими ногами через покручені корені та врослі в стежину каменюки. Продерлася крізь хащі, саме щоб ухопити оком самовдоволену посмішку на Коевих губах і розпущене вітрило.

— Кою! — гукнула, та якщо він і розчув мене крізь гуркіт хвиль, то знаку не дав.

Я скотилася зі схилу й ускочила у клапті піни, що її лишила відпливна хвиля; ступня занурилася в мокрий пісок, і я стрибнула, відштовхнулася ногами й полетіла через бурун до корми. Рукою вхопилася за леер¹ і врізалася в корпус: ноги волочилися по воді, а ялик відпливав. Ніхто й руки мені не подав, я сама підтягнулася й перевадилася через борт зі здушеними прокльонами.

— Незлецький стрибок, Фейбл. — Кой ухопився за румпель, пасучи зосередженим поглядом обрій і стернуючи до південного рифу². — Не знав, що ти з нами.

¹ Леер(мор.) — туго напружений трос, обидва кінці якого закріплені на судових конструкціях. Тут: огороження на палубі, яке запобігає тому, щоб людина впала за борт. (Тут і далі прим. ред.)

² Риф(геол.) — пасмо підводних або невисоких надводних скель на мілководді.

Я збрала волосся у вузол на маківці й люто втупилася в цього негідника. Це вже втретє за тиждень він намагався лишити мене на березі, коли добувачі коштовного каміння виходили в море занурюватися. Якби Спек не пиячив по пів дня, я платила б йому, а не Коеві, щоб відвіз до рифу. Та мені потрібен був човен, на який можна покластися.

Вітрило заполоскалося над головою, спіймавши вітер, і ялик рвонув уперед, а я відшукала собі місце й сіла між двома добувачами, шкіра яких зашкарубла від сонця й солі.

Кой простягнув до мене руку.

— Давай мідяка.

Я позирнула поверх його голови на бар'єрні острови, де щогли торгових суден хилилися й погойдувалися від бурхливого вітру. «Жоржини» там іще не було, проте до заходу сонця корабель мусив підійти. Видобула з гаманця монетку та, зціпивши зуби, жбурнула Коеві в долоню. Він уже стільки тої міді на мені заробив, що достоту я заплатила за половину ялика.

Ми пришвидшилися, і море завирувало навколо, густішаючи з нашим просуванням від блідої бірюзи на мілководді до темної синяви далі й глибше. Коли човен кренився, мене хилило назад — аж так, що я могла торкатися рукою поверхні води. Сонце виповзло на середину неба, і ми мали ще кілька годин до відпливу. Більше, ніж треба, щоб наповнити торбу гранатами-піропами на продаж.

Я тугіше затягнула ремінь і перевірила всі інструменти.

Молоток, зубило, кайло, лінза, лопатка.

Більшість добувачів кілька місяців тому вже перебралися зі східного рифу, та нутро підказувало мені, що в цих водах іще ховаються піропи, і я мала рацію. Кілька тижнів попірнавши на тому відтинку самотійно, я знайшла

біля одного шельфу цілий поклад, і ті камінці наповнили мій гаманець монетою.

Я підвелася, і вітер хльоскав мене, жбурляючи пасма вогненно-рудого волосся просто в обличчя. Ухопилася за щоглу й перехилилася через борт, промацуючи поглядом воду, яка нуртувала довкола.

Ще ні.

— Коли ж ти нам нарешті розкажеш, що там знайшла, Фейбл? — Кой стиснув румпель і зазирнув мені у вічі.

Його власні очі були темні, як найтемніші ночі на острові, коли штормить так, що не видно ні неба, ні зірок.

Решта мовчки витріщалася, чекаючи на відповідь. Я постерегла, як вони пильно придивлялися до мене на причалі, чула, як перешіптувалися на березі. По кількох тижнях небагатої здобичі на рифах добувачі ставали дедалі тривожнішими, і це було недобре. Та я не очікувала, що саме Кой зрештою поставить мені запитання руба.

Я знизала плечима.

— Морські вушка¹.

Кой засміявся, похитавши головою.

— Морські вушка! — повторив він.

Кой був молодший за більшість добувачів на Джевалі, його засмагла шкіра ще не вкрилася зморшками й білими цяточками від постійного перебування на сонці. Та він здобув собі вдсятеро вагоміше місце серед них, поцупивши достатньо монети, щоб придбати ялика та самостійно держати перевіз.

— Ну так, — відказала я.

Коли він позирнув на мене знову, посмішка наче випарувалася з його очей, і я стиснула зуби, докладаючи зусиль,

¹ Морські вушка — істівні молюски, мають цінні перламутрові раковини.

щоб він не помітив, як смикається в мене кутик рота. Спливло чотири роки, як мене кинули на розпеченому березі, лишили напризволяще. Доводилося відшкрібати корпуси суден за пайку тухлої риби, знову й знову терпіти побиття за те, що пірнала на чужій території. На Джевалі я вже зазнала жорстокості, та досі мені вдавалося не потрапляти під руку Қоеві. Те, що він звернув на мене увагу, дуже небезпечно.

Я ступила на корму, не ховаючи злої посмішки, яка палала в мене на губах так само, як та, що він нею світився, тікаючи з берега. Він був покидьок, та я була не ліпша. А якщо показати йому, як сильно боїшся, — тільки станеш легшою жертвою. Мені треба було прихитритися вижити на Джевалі, і я б руку віддала на відруб, аби не дозволити комусь позбавити мене можливості звідси вибратися. Не тоді, коли вже так наблизилася до мети.

Я відпустила щоглу, ялик вислизнув із-під ніг, і я пірнула. Усім тілом врзалася в море; навколо струменіли прозорі бульбашки, а я виборсувалася на поверхню, відчайдушно шарпаючи кінцівками, щоб не задубіти. Край східного рифу стримів у течію, і на цьому боці острова вода була холодніша. Це була прикмета, завдяки якій я знала, що там, унизу, лишилися ще гранати, не все повитягували.

Коїв човен летів геть від мене під усіма вітрилами, напнутими на тлі безхмарного неба. Коли він зник за бар'єрними островами, я повернула в протилежному напрямку, до берега. Пливла, зануривши обличчя у воду, щоб пильнувати риф під собою. На коралах рожевими, помаранчевими й зеленими плямами мінилося сонце, ніби на сторінках атласу, що колись лежав, нерозгорнутий, на батьковому столі. Моею «зарубкою» був яскраво-жовтий корал «морське віяло» з поламаним щупальцем.

Я підпливла, ще раз перевірила ремінь і поволі вдихнула на всі груди, а відтак видихнула в такому самому ритмі — як мене вчила мати. Легені мені розтягнулися й стиснулися, випустивши повітря знайомим поштовхом межі ребрами, і я прискорила розтягування, вбираючи й виштовхуючи дух ривками, нарешті глибоко вдихнула й пірнула.

Гребла, розрубуючи воду, прямує до різнокольорового саява на дні; вуха швидко заклало. Усе тіло відчуло міцні обійми тиску, я занурювалася дедалі глибше, аж поки не відчула, що товща виштовхує мене назад. Проминув косяк смугасто-рудих зебрасом, покружляв навколо мене, поки спускалася. Безмежна блакить простягалася на всібіч. Ноги м'яко торкнулися підводної лави зелених коралів, що тягнулися вгору, ніби покручені пальці. Схопилася за виступ скелі над ними, спускаючись до пролому.

Уперше я натикнулася на піроп, коли нишпорила рифом, шукаючи крабів, щоб заплатити старому в доках за поладження моєї лінзи. М'який наспів дорогоцінного каменю серед тиші відгукнувся мені в кістках, і, проваландавшись три дні поспіль у намаганнях його відкопати, я нарешті вхопила удачу за хвіст. Я відштовхнулася від виступу, і він розколовся, лишивши криву базальтову смугу, поцятковану характерними білими вкрапленнями, такими знайомими. Вони могли означати тільки одне: піропи.

За останні три місяці завдяки цьому сховкові я збила з торговців «Жоржини» більше монети, ніж за попередні два роки. Ще кілька тижнів — і мені вже не треба буде пірнати біля цих рифів.

Ставши на виступ, я притиснула долоню до скелі, обмацуючи вигини підводного хребта. М'яке тремтіння дорогоцінного каменю дзижчало мені під пальцями, ніби довге відлуння, коли метал б'ється об метал. Дослухатися

до каменів теж навчила мене мама. Сховавшись глибше на «Жайворі», вона вклала їх мені в долоню по одному, нашіптуючи про кожний, поки команда спала в гамаках, почеплених до перебірок¹.

«Чуєш? Відчуваєш?»

Я повитягувала інструменти з кишень у ремені та прилагодила зубило до найглибшого жолоба, а тоді вдарила по ньому молотком, поволі відколюючи верхній шар. Судячи з форми кута, під ним був чималий шмат піропу. Може, на чотири мідяки.

Навколо мене мигтіло сонячне сяйво на сріблястих лусочках: косячки рибок прибували вхопити поживи. Я підвела очі, мружачись проти сонця. У туманній даліні, нижче за рифом, біля поверхні коливалось якесь тіло. Останки добувача, який із кимось не поладнав чи не сплатив боргу. Ноги прикуті до величезної скелі, укритої баянусами²: обшматувати кості доручили морським створінням. Це не вперше я вже бачила результат винесеного вироку; якби повелася необережно, мене спіткала б така сама доля.

Залишки повітря палали в грудях, руки й ноги змерзли, і я стукнула зубилом востаннє. Цупка біла кірка тріснула, і я всміхнулася, аж кілька бульбашок злетіло з губ: вивільнився нерівний шматочок каменю. Я торкнулася склянистого червоного гранату, який позирав на мене каламутно-кривавим оком.

Коли по краях зору вже темніло, я відштовхнулася від скелі й впливла на поверхню: легені благали повітря. Рибки навколо мене розсипалися, ніби уламки розбитої

¹ Перебірка (мор.) — вертикальна стінка всередині корпусу судна, що розділяє внутрішній простір на відсіки.

² Баянус, або морський жолудь, — рід вусоногих ракоподібних тварин.

веселки; я виринула з води, важко хапаючи повітря. Хмари над головою збиралися тонкими пасмами, та на обрії око зачепилося за густішу синь. Того дня в повітрі відчувався присмак шторму. Якщо він завадить «Жоржині» підійти до бар'єрних островів до заходу сонця, доведеться зберігати піропи довше, ніж це безпечно. У мене було чимало схованок, та день по дню за мною стежило дедалі більше очей.

Я лягла на спину, підставляючи сонцю якомога більше себе, щоб зігрітися. Світило вже заковувалося за похилий хребет, що сягав Джевала, а щоб витягти піропи, треба пірнути ще принаймні шість чи сім разів. Я маю бути на іншому кінці рифу до того часу, як по мене повернеться Кой.

Якщо він повернеться.

Ще три-чотири тижні — і мені вистачить на дорогу до Звуження, де я знайду Сента і змушу його дотриматись обіцянки. Мені було всього чотирнадцять років, коли він викинув мене на безславному острові злодіїв, і відтоді я щодня гарувала, намагаючись наскребти грошей, щоб вибратися звідси та знайти його. За чотири роки спало на думку: а чи впізнає він мене, коли нарешті постукаю у двері? Чи згадає, що сказав, коли вирізав оте мені на руці своїм ножем із китового вуса?

Та мій батько не з тих, хто забуває.

Я теж.